

## Arrest

nr. 289 728 van 1 juni 2023  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats:** Op zijn gekozen woonplaats bij  
advocaat Gaëlle JORDENS  
Maurice Van Meenenplein 14/6  
1060 BRUSSEL

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.**

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 mei 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26<sup>quater</sup>).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. JORDENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 maart 2023 dient de verzoekende partij, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Het EUODAC-onderzoek wijst uit dat de verzoekende partij op 16 september 2022 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Duitsland.

1.3. Op 10 maart 2023 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Duitse autoriteiten.

1.4. Op 15 maart 2023 stemmen de Duitse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 18 (1) b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 24 mei 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1(b) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Dublin III Verordening). De heer A.,A. (...), verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Iran te zijn, bood zich op 07/03/2023 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een volgend verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 07/03/2023 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Betrokkene legde bij dit verzoek geen persoonlijke documenten neer en verklaarde hierover dat hij ooit voor zijn arrestatie een internationaal paspoort had maar dat dit niet meer mocht na zijn vrijlating, dat zijn nationaal identiteitsbewijs werd vernietigd bij zijn arrestatie. Betrokkene verklaarde op 27/09/2022 dat al zijn documenten door de smokkelaar van hem werden afgenomen. Betrokkene verklaart dat hij België binnenkwam op 15/12/2022. Een vergelijking van de vingerafdrukken van betrokkene genomen op 07/03/2023, met de krachtens artikel 9 (bij euodac1)/artikel14 (bij e uodac2) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Eurodac Verordening) verzamelde vingerafdrukken binnen het kader van Eurodac leidde tot twee treffers. De eerste treffer toont aan dat de betrokkene op 16/09/2022 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Duitsland. De tweede treffer bevestigt dat betrokkene op 23/09/2022 een verzoek om internationale bescherming indiende in België.*

*De betrokkene werd in het kader van zijn volgend verzoek voor internationale bescherming uitgenodigd om gehoord te worden op 09/03/2023. Betrokkene was niet aanwezig op dit gehoor. Betrokkene stuurde via tussenkomst van een advocaat een medisch attest door waarbij Dr. M. (...) verklaart dat betrokkene heden – gedateerd op 08/03/2023- ziek is en depressief en dat hij medicatie neemt, (antidepressiva). Advocaat van betrokkene vraagt ook om rekening te houden met de psychisch-medische situatie van zijn cliënt. Hierbij wordt ook een rapport overgemaakt opgesteld door Dr. A.M. (...) opgemaakt na consultaties op 14/12/2022 en op 28/12/2022 opgesteld conform de aanbeveling van het protocol van Istanbul aldus verklaard, zonder gebruik te maken van de templates, waarin bevestigd wordt dat betrokkene psychologische en lichamelijke letsels draagt en tekenen van post traumatische stress syndroom die kunnen overeenstemmen met het relaas van de betrokkene geklasseerd volgens de definiëring in par.187,a) in de verschillende gradaties tussen specifiek en mogelijk. Tegelijk wordt ook attest van psychologische opvolging (verslag) van SSM Ulysse overgemaakt, opgesteld door Klinisch psycholoog A.C. (...), op 24/02/2023, waaruit blijkt dat betrokkene wordt opgevolgd sedert 24/11/2022, dat er zich een therapeutische relatie heeft ontwikkeld die de gezondheid van betrokkene ten goede komt en onoverdraagbaar is, geschreven met slotformule gericht aan Meester Jordens die blijkbaar om het attest verzocht.*

*Betrokkene werd opnieuw uitgenodigd op 04/04/2023 om 10h. Betrokkene was niet aanwezig voor het geplande interview. Betrokkene stuurde via tussenkomst van een advocaat een medisch attest door waarbij Dr. M. (...) verklaart dat betrokkene niet aanwezig kon zijn op onze afspraak van 04/04/2023 wegens ziekte. De advocaat van betrokkene vraagt aandacht voor de bijzondere procedurele noden van betrokkene.*

*Betrokkene werd opnieuw uitgenodigd op 27/04/2023 om 10h.*

Bij deze uitnodiging werd rekening gehouden met de bijzondere procedurele noden, betrokkene werd niet zoals algemeen wordt gedaan, om 8h30 maar om 10h uitgenodigd om verplaatsingstijden, en de wachttijden beter op elkaar af te stemmen, de betrokkene interviewer had de documenten voorafgaand zorgvuldig doorgenomen om beter in staat te zijn de betrokkene te omkaderen en zijn angsten te reduceren en omdat er psychologische problemen zijn werd er voldoende tijd voorzien in een rustig lokaal met veel open zicht.

Betrokkene werd gehoord op 27/04/2023 gehoord, hij verklaarde Arabisch te praten en de tolk goed te begrijpen.

Betrokkene verzocht de geregistreerde familienaam A. (...) te corrigeren naar E. (...) en verklaarde zich nooit eerder van aliasen te hebben bediend. Hij verklaarde geboren te zijn op 20/06/1984 te Ahwaz, Iran. Betrokkene verklaarde dat hij voor een oliemaatschappij werkte tot 2016 en dan voor vier jaar en acht maand in de gevangenis zat. Betrokkene verklaarde sedert zeven jaar wettelijk te zijn gescheiden van mevr. D.,I. (...) met wie hij gedurende twee jaar wettelijk was gehuwd en met wie hij geen kinderen heeft. Betrokkene verklaarde twee broers en een zus te hebben in België, in Roeselare. Betrokkene verklaarde afwisselend bij zijn twee broers te verblijven, geen financiële middelen te hebben en door hen materieel te worden gesteund. Betrokkene verklaart dat hij onafhankelijk was in het land van herkomst en geen financiële steun ontving, hij verklaart dat ze hem niet echt hielpen, dat ze wel vaker contact hadden en een goede relatie hadden, dat enkel zijn ouders hem hielpen. Betrokkene beroept zich niet op een bijzondere band van afhankelijkheid met deze familieleden.

In zijn interview van 27/09/2022 verklaart betrokkene dat hij handelaar, kleine zelfstandige was, in hetzelfde interview verklaart betrokkene over de familieleden in België dat ze in de voorbije acht jaar maar één keer contact hadden uit angst voor repressie en omwille van de veiligheid, dat ze in het thuisland een goede relatie hadden.

Betrokkene verklaart dat hij geen verblijfsdocumenten of visa bezat voor een andere Eu-lidstaat of een derde land. Dat hij Iran op 26/08/2022 verliet op illegale wijze wegens problemen met het regime, dat hij een 10-tal dagen in Turkije verbleef tot de smokkelaar klaar was om verder te reizen, dat ze per auto en vrachtwagen door diverse landen in een vrachtwagen tot Duitsland reisden waar hij door de vrachtwagenchauffeur werd afgezet. Dat hij er door de politie werd tegengehouden. Dat hij nooit een verzoek om internationale bescherming deed, dat hij verplicht werd zijn vingerafdrukken te registreren op 15/09/2023, dat hij er nooit asiel aanvroeg, dat hij er gevraagd werd of hij naar het centrum wou gaan, dat hij hierop neen antwoorde, dat hij daarna de smokkelaar belde en dat deze hem naar hier bracht, dat hij documenten had gekregen en zich van de politie in een aanmeldcentrum moest aanbieden, dat hij er nooit naartoe ging, dat hij niet weet waar in Duitsland dit was.

Betrokkene verklaarde in zijn interview van 27/09/2022 dat hij een visum had voor Turkije, dat de smokkelaar alles had geregeld, dat hij Schengen binnen kwam op 16/09/2022 via Duitsland nadat hij zich in Turkije in een vrachtwagen had verstopt en in Duitsland was uitgestapt, dat hij slechts één nacht in Duitsland bleef.

Betrokkene verklaart dat hij België op 16/09/2022 binnen kwam en op 23/09/2023 een verzoek om internationale bescherming indiende. Betrokkene legt geen verklaringen af over de aliasen die hij in Duitsland gebruikte of de redenen daartoe. Betrokkene kwam in een Dublin procedure terecht, werd in het kader van deze procedure gehoord op 27/09/2023, er werd een terugname verzoek gericht aan Duitsland en op 29/09/2023 werd dit verzoek geweigerd omdat de betrokkene op aanwijsbare wijze via de Tsjechische republiek in Duitsland was binnen gekomen. België deed op 10/10/2022 een verzoek tot herziening en kreeg op 11/10/2022 een akkoord op basis van artikel 18.1(b). Het akkoord van Duitsland licht de Belgische overheid voor over het bestaan van twee aliasen, A.I.,A. (...), DOB 30/03/1993 van Iraanse nationaliteit en A.,A. (...), DOB 30/03/1993, van Syrische nationaliteit. Op 14/10/2022 werd aan betrokkene de Dublin beslissing dat België niet verantwoordelijk is, een 26quater met bevel om het grondgebied te verlaten betekend samen met een beslissing tot vasthouding op een welbepaalde plaats. Op 17/10/2022 werd door Dr. M. (...) een attest van het type II afgeleverd waarin wordt geattesteerd dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk tegen artikel 3 van het EVRM kan vormen. Betrokkene werd er op 27/10/2022 over ingelicht dat er op 03/11/2022 een overdracht aan Duitsland werd gepland. Op 03/11/2022 werd de overdracht over land uitgevoerd via Raeren. Betrokkene maakte gebruik van de aangewezen beroepsmogelijkheden bij de raad voor vreemdelingen betwistingen en diende ook een verzoek in bij de raadkamer.

Betrokkene verklaart in zijn interview dat hij slechts enkele uren in Duitsland bleef dat hij onmiddellijk naar België terug kwam omdat hij bij zijn broers en zus wil zijn, dat deze personen voor hem zorgen.

Bij zijn aanmelding voor een volgend verzoek op 07/03/2023 verklaart betrokkene dat hij België op 15/12/2023 terug is binnen gekomen, uit de attesten van Dr. M. (...) blijkt dat hij reeds werd geconsulteerd op 14/12/2022 en bij SSM Ulysse reeds op 24/11/2022, het gaat hier dus vermoedelijk om een materiële vergissing zonder veel belang.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België in het kader van zijn volgend verzoek werd opnieuw aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek voor internationale bescherming in te dienen, hierop antwoordde de betrokkene dat zijn broers en zus in België verblijven, dat hij dicht bij zijn broers wil zijn omdat hij ziek is, dat België een goed land is.

Er werd de betrokkene vervolgens ook gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het medische situatie niet alleen of zelfstandig kan leven, dat hij totaal afhankelijk is van zijn broers, dat hij van België houdt en hier graag is, dat hij niet naar Duitsland gaat, dat hij naar hier terug zou komen omdat zijn broers en zus voor hem zorgen, dat hij voor dit interview vergezeld werd door zijn zus.

Tijdens zijn verhoor werd betrokkene gevraagd naar zijn gezondheidstoestand, betrokkene melde last te hebben van hoofdpijn en duizeligheid, geen contact met mensen te hebben en depressief te zijn, in behandeling te zijn en medicatie te nemen, niet zonder medicatie te kunnen leven. In zijn gehoor van 27/09/2022 antwoordt betrokkene op de vraag naar zijn gezondheidstoestand, dat hij last heeft van vermoeidheid en in Iran kalmeermiddelen nam. Middels een tussenkomst van zijn advocaat uit betrokkene verzet tegen een overdracht aan Duitsland en vraagt betrokkene dat zijn verzoek om internationale bescherming in België wordt in beschouwing genomen, hierbij worden de feitelijkheden op een rijtje gezet, de illegale grensoverschrijding om Duitsland binnen te komen, de registratie als verzoeker om internationale bescherming, de onmiddellijke voortzetting van zijn tocht, de aanwezigheid van een uitgebreid aantal familieleden in België, in hoofdorde twee broers en een zus, de respectievelijke schoonfamilie en neven en nichten. De advocaat voegt toe dat betrokkene tot de Arabische Ahwaz minderheid behoort en louter hierdoor meermaals werd opgesloten in Iran, dat betrokkene slachtoffer werd van mishandelingen, dat hij daarnaast ook getuige was van mishandelingen en dodelijke aanvallen op leden van zijn gemeenschap. Dat betrokkene hieraan ernstige lichamelijke en psychische letsels heeft overgehouden, dat deze letsels geattesteerd zijn door Dr. M. (...), dat er sprake is van blijvende gereduceerde mobiliteit van de rechterhand, terugkerende hoofd- en schouderpijn, dat bijkomend onderzoek is vereist. Dat de attestatie van Dhr. C. (...), klinisch psycholoog, aantoont dat betrokkene lijdt aan een acute vorm van post traumatisch stress syndroom waarvan de intensiteit kan overeenstemmen met het relaas van betrokkene. De advocaat argumenteert dat om deze redenen een terugkeer naar Duitsland onmogelijk is, dat er een therapeutische relatie is opgebouwd die niet zomaar transfereerbaar is, en dat de psychologische hulpverlening door hetzelfde team en tolk moet worden voortgezet en dat er in Duitsland, aldus het AIDA-rapport (zie verder) tekortkomingen zijn in het systeem van psychologische hulpverlening. Betrokkene is volgens deze attesten ook zeer afhankelijk van zijn familie en de ondersteunende relatie die met deze is opgebouwd, dat zijn cognitieve capaciteiten en zijn autonomie beperkt zijn in deze fase, dat een transfer zou neerkomen op het ontzeggen aan de betrokkene van de steun die hij nu krijgt van zijn familie. Een transfer zou, aldus de advocaat, tot een onderbreking van de psychologische zorg voor onbepaalde duur kunnen leiden, de onderbreking van de aanwezige steun door zijn familieleden en dus op zich een inbreuk vormen tegen art.3 van het EVRM. De advocaat vraagt ook nog om individuele garanties in het geval er toch tot een transfer zou worden overgegaan. De advocaat maakt daarnaast ook nog de identiteitsbewijzen over van alle familieleden in België, familierelaties die niet als dusdanig betwist worden maar zonder bewijs blijven. Op 05/05/2023 doet de advocaat nog een nieuwe tussenkomst waarin hij benadrukt dat Dr. M. (...) en Psycholoog C. (...) zeer duidelijk waren in hun attesteringen, en dat een overdracht naar Duitsland niet aangewezen is om redenen van psychologische en medische aard en van familiale aard gebaseerd op een band van afhankelijkheid, dat de mogelijkheid om een artikel 9,ter in te dienen niets afdoet aan de verplichting van de Dienst vreemdelingenzaken om rekening te houden met de genoemde kwetsbaarheden, dit schrijven bevat geen op aanvulling of op datumstelling van de psychologische of medische gegevens.

Op 10/03/2023 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties. Het verzoek aan de Duitse instanties werd op 15/03/2023 conform artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 aanvaard. Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat door een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat een reëel risico ontstaat op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de betrokkene een reëel risico loopt individueel te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We wensen hier te benadrukken dat betrokkene door ons beschouwd wordt als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU, dat we niet ontkennen dat betrokkene psychologische problemen heeft en eventueel foltering, wrede en mensonterende behandelingen heeft ondergaan in Iran, dat hij daar eventueel meermaals of voor een langere periode in detentie was, dat hij tot een Arabische minderheid behoort, dat betrokkene eventueel depressief is en dat betrokkene sedert ruim zes maand onder medicinale behandeling is en medisch en psychologisch wordt opgevolgd. Het is dienstig er op te wijzen dat we als lidstaat in de toepassing van de Dublin verordening en de bovenvermelde richtlijn gehouden zijn rekening te houden met deze specifieke situatie en dat we de aanwezigheid van specifieke kwetsbaarheden bij betrokkene niet in vraag stellen en ook de nood aan toegang tot rehabilitatiediensten, in de vorm van langdurige psychologische en medische opvolging en een gekwalificeerde begeleiding erkennen als van vitaal belang voor de betrokkene en het behoud en herstel van al zijn vitale psycho-sociale functies. We verwijzen in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). We wijzen erop dat er uit het dossier blijkt dat er sprake is geweest van een acute situatie en dat de behandeling ondertussen ruim zes maand loopt, dat een initiële beoordeling moet worden aangevat binnen een redelijke termijn en dat de beoordelingen op regelmatige basis opnieuw worden uitgevoerd om de bijzondere behoeften in te schatten, dat deze beoordelingen niet de vorm van een administratieve procedure hoeven aan te nemen. De betrokkene stelt dat hij internationale bescherming vroeg in België omdat het hier goed is, dat zijn broers en zijn zus en zijn neefjes hier zijn, dat hij dicht bij hen wil zijn omdat hij ziek is, dat België een goed land is, dat hij voor België heeft gekozen omdat het hier goed is. Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt, en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013, dat betrokkene op aanwijsbare wijze vanuit de Tsjechische Republiek illegaal de grens overstak met Duitsland, dat hij in Duitsland werd halt gehouden, dat uit zijn verhaal blijkt dat hem expliciet de regelgeving werd uitgelegd en dat hij zijn tocht verderzette ondanks het feit dat hij in het bezit werd gesteld van documenten en informatie om zich bij een aanmeldcentrum aan te bieden, dat betrokkene in België ontkende ooit eerder

reeds een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of in zijn geval de intentie daartoe te hebben geuit, al dan niet om de tocht te kunnen verder zetten, dat betrokkene ondanks een eerdere terugleidingsprocedure en transfer waarbij hem met een gemotiveerde beslissing werd duidelijk gemaakt wat de toepassing van de Dublin reglementering precies inhoudt, slechts enkele uren in Duitsland verbleef en zich ondanks het bestaan van een legale manier om onder toepassing van Dublin reglementering hereniging te vragen met zijn familieleden, onmiddellijk terug naar België begaf, wijst erop dat betrokkene weigert het belang van een internationale bescherming door een veilig land minstens tijdelijk te laten primeren op de wil om zelf het land van bestemming te kiezen buiten de legaal voorziene mogelijkheden om, al dan niet in het besef dat zijn persoonlijke situatie niet in aanmerking komt voor een gezinshereniging onder de criteria van de Dublin verordening omdat de bijzondere afhankelijkheid niet bestond in het land van herkomst en betrokkene meerderjarig is en geen deel uitmaakt van het kerngezin en er onvoldoende en bijkomende humanitaire redenen blijken.

De betrokkene uit persoonlijk geen expliciet verzet tegenover een overdracht naar Duitsland die te maken heeft met de behandeling van zijn verzoek of de omstandigheden van interceptie of opvang. Hij heeft de eerste keer slechts één nacht of zoiets verbleven en na de transfer heeft hij er aldus zijn relaas slechts enkele uren verbleven, er kan dan ook bezwaarlijk worden aangenomen dat het idee van een transfer naar Duitsland op legale gronden en met een geldig reisdocument en een akkoord van Duitsland om betrokkene op te vangen conform de Europese regelgeving op betrokkene een traumatiserend effect zou hebben of een onoverkomelijke mentale blokkade zou veroorzaken.

Betrokkene wilt bij zijn familie kunnen verblijven. Het feit dat betrokkene nu het privilege geniet tijdelijk afwisselend door zijn broers en zus te worden opgevangen wijzigt de verantwoordelijkheid van de lidstaten niet en vormt geen situatie waaruit betrokkene op termijn rechten kan putten, evenmin kan deze alternerende opvang bij familieleden die elk zelf een kerngezin hebben waarvan betrokkene geen deel uitmaakt, omschreven worden als een gekwalificeerde omkadering die zou beantwoorden aan de verplichtingen tot omkadering die de lidstaten zijn opgelegd in het geval van ernstige kwetsbaarheden, betrokkene verbleef geruime tijd bij deze families in een bijzonder precaire situatie en zonder zich bij de autoriteiten te melden. Het kerngezin waarnaar betrokkene impliciet verwijst en waarvan hij deel uitmaakt zoals het bestond in het land van herkomst betreft zijn beide ouders en hemzelf, hij werd door de ouders gesteund en verbleef bij de ouders, betrokkene is evenwel meerderjarig en kan dus van zijn bredere familie worden gescheiden indien er geen legaal aanbod is waarin het privilege door hen te worden opgevangen, kan worden gehandhaafd, in casu wanneer een ander Europees land verantwoordelijk blijkt te zijn. Betrokkene kan zijn vermeende rechten om door zijn familie te worden opgevangen, omdat het kerngezin reeds bestond bij vertrek uit het thuisland, of omdat er een bijzondere band van afhankelijkheid zou bestaan niet laten gelden omdat er geen band van afhankelijkheid bestond voor hij het land van herkomst verliet, dat er geen band van afhankelijkheid bestond voor de eerste Dublin transfer welke binnen zeer humane en redelijke termijnen werd uitgevoerd en dat de vermeende band van afhankelijkheid pas ontstond na een acute door PTSS uitgelokte crisis die gezien de voorgeschiedenis van betrokkene niet buitenproportioneel blijkt, gegeven de toch wel zware voorgeschiedenis van betrokken zoals ze blij uit zijn – niet ten gronde bevraagd – relaas.

Dat de band tussen de betrokken en het multidisciplinaire team van arts, klinisch psycholoog en mantelzorgen op 24/02/2023 sterk was, noodwendig en onoverdraagbaar wordt niet ter discussie gesteld, de opstart van antidepressiva medicatie, de oppuntstelling hiervan, de opstart van een medische en een psychologische opvolging, het proces van vaststelling en dus ook erkenning van het feit dat betrokkene slachtoffer is geweest van fysieke en psychische mishandeling zijn allen zeer ingrijpende en processen. Het is lovenswaardig dat de hulpverlening niet verzuimd heeft de betrokkene de hulpverlening te bieden waaraan hij gezien de noodwendige situatie waarin hij verkeerde nood had. Het is evenwel dienstig hier te vermelden dat dit alles is gebeurd in een fase waarbij het voor de omkaderende professionals en de advocaat van betrokken en betrokkene zelf en zijn ondersteunende familieleden duidelijk was welke lidstaat voor (het verzoek om ) internationale bescherming van betrokkene onder de Dublin verordening verantwoordelijk is en blijft. Het eerste akkoord betreffende de verantwoordelijkheid van betrokkene dateert van 11/10/2022 en werd uitgevoerd op 03/11/2023, nadat betrokkene alle initiële beroepsmogelijkheden had uitgeput en dus kwam vast te staan dat de genomen beslissing betreffende de verantwoordelijke lidstaat correct was genomen en niet door een onredelijke besluitvorming tot stand was gekomen. Dat de Raad voor Vreemdelingen betwistingen in zijn arrest betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van 28/10/2022 oordeelde dat een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk was gemaakt, en dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt, dat dus ook geen ernstig middel in de zin van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet werd aangevoerd. Na zijn eerste confrontatie met de grenspolitie in Duitsland heeft betrokkene beslist de Europese regelgeving naast zich neer te leggen om door te trekken naar zijn bestemming zoals hij dit voor ogen had. Na zijn transfer naar het verantwoordelijke Duitsland heeft betrokkene beslist de Europese regelgeving naast zich neer te leggen om onmiddellijk

terug te keren naar zijn bestemming zoals hij dit voorogen had. Een combinatie van factoren in het verleden van betrokkene en de toepassing van een vigerend reglement hebben aanleiding gegeven tot een acute crisis waarbij het opstarten van hulp noodzakelijk was en een continuering van deze hulp ook noodzakelijk blijkt. De vaststelling dat continuering van die hulp over een langere periode noodzakelijk is wijzigt de uitvoerbaarheid van een transfer niet, te meer de hulpverlening nu reeds zes maand loopt in de wetenschap bij alle betrokkenen over welke lidstaat uiteindelijk de verantwoordelijke lidstaat is. Dat betrokkene op 03/11/2022 na zijn transfer onmiddellijk terugkeerde naar België in plaats van in Duitsland zijn rechten te laten gelden en eventueel een hereniging te vragen op basis van een bijzondere afhankelijkheid van zijn familie kan hem moeilijk persoonlijk worden aangerekend gezien zijn zware voorgeschiedenis en de toestand waarin hij eventueel verkeerde. De omkaderende hulpverleners en familieleden, en de advocaat laten uit hun gedrag impliciet blijken dat ze weten welke lidstaat verantwoordelijk is gesteld voor het verzoek om internationale bescherming of in ondergeschikte orde om te onderzoeken of een gezinshereniging op basis van een bijzondere afhankelijkheid die reeds bestond in het land van herkomst aan de criteria voldoet, want daar waar de migratiediensten de grootste meerwaarde bieden zijn voor een bescherming van personen met een zware psychische of medische problematiek in precair verblijf, gegeven de vele internationale en legale verplichtingen tot bescherming, en waar het algemeen aangenomen is dat een verblijf zonder wettige grond nefast is voor de behandelingsmogelijkheden en perspectieven van een ernstig zieke persoon en grote risico's inhoudt werd van 03/11/2022 tot 08/03/2023 op geen enkele manier contact gezocht met de Belgische migratiediensten, er mag dan ook worden vanuit gegaan dat minstens voor wat betreft de professionelen in het netwerk van de betrokkene gehandeld is vanuit het perspectief dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is en dat de begeleiding werd opgezet met bijzondere aandacht voor dit aspect vanuit deontologisch perspectief en met bijkomende aandacht voor stabilisatie en overdraagbaarheid vanuit praktisch perspectief.

De in het dossier toegevoegde medische en psychologische stavingsstukken dateren van 28/12/2022 en 24/02/2023 en bevestigen dat er sprake was van een acute crisis en een niet te ontkennen nood aan dringende psychische hulpverlening voor betrokkene maar geven onvoldoende of geen informatie betreffende de voortgang van het traject en de integratie in het uitgestippelde hulpverleningstraject vanuit het perspectief dat reeds definitief werd vastgesteld welke lidstaat de verantwoordelijke lidstaat is en dat deze vaststelling reeds een eerste maal door de raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd getoetst aan alle elementen die op 28/10/2022 in het dossier aanwezig waren, inclusief dus de aanname dat betrokkene in een ernstige depressie verkeerde. Er zijn in het dossier geen verslagen aanwezig die erop wijzen dat zes maand medische opvolging en zes maand medicatie en zes maand psychologische begeleiding niet tot een begin van resultaat of stabilisatie hebben geleid waarin de begeleiding en opvolging van betrokkene overdraagbaar is geworden en mocht het zo zijn dat er weinig of geen resultaat is geboekt, dan dringt zich de vraag op of het precaire verblijf van betrokkene buiten de verantwoordelijke lidstaat en onder de radar van de migratiediensten verantwoord was. Dat betrokkene nu op 08/03/2023 een volgend verzoek heeft neergelegd lokt opnieuw de activering uit van de Dublin verordening en deze is ondertussen niet gewijzigd.

De meer recente algemene informatie die de advocaat met zijn tussenkomst tijdens het volgend verzoek van betrokkene aan het dossier toevoegt betreffende de ten laste neming van verzoekers met ernstige medico- psychische problemen in Duitsland (uit het meest recente AIDA verslag) is niet van die aard om de beoordeling van Duitsland als staat met ernstige systemische tekortkomingen te staven, het betreft algemene informatie die strookt met de werkelijkheid in Duitsland en waarbij mag gesteld worden dat er zich geen onoverkomelijke obstakels voordoen bij de overdracht van een persoon op reguliere weg, met voorafgaande uitwisseling van gezondheidsgegevens, die reeds ruim zes maand onder behandeling staat en waarvan de noden zijn bekend, hoogstens kan zich een vertraging of een stap terug voordoen omdat de overdracht van de psychologische hulpverlening vertraging oploopt of de reïnstallatie van een vertrouwensband wat extra tijd vraagt, daar waar de medische en medicatie noden inmiddels gekend zijn. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginnel. Zijn verklaringen over de behandeling in Duitsland zijn onvoldoende concreet en gecontextualiseerd om tot de conclusie te leiden dat betrokkene persoonlijk en in een concrete context het slachtoffer is geweest van systemische tekortkomingen in Duitsland of dat hij er niet in is geslaagd zijn rechten op een behoorlijke manier te laten gelden.

Betrokkene is nu reeds zes maand in professionele begeleiding door personen die weten dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is, die deontologisch gehandeld hebben en die vermoedelijk met dit perspectief ernstig rekening hebben gehouden, het is dan ook aannemelijk dat er medische en psychologische verslagen en gezondheidsgegevens ter beschikking zijn die zich op heden niet in het administratieve dossier hier bij de migratiedienst in België bevinden omdat ze in hoofdzaak enkel relevant

*zijn voor de verantwoordelijke lidstaat, of in het licht van andere procedures dan de toepassing van het Dublin reglement op een kwetsbaar persoon met familieleden in België waarmee geen band van bijzondere afhankelijkheid bestond voor het vertrek uit het herkomstland of voor de eerste Dublin-beslissing. De aanwezige verslagen en contactgegevens van het netwerk kunnen volstaan om een overdracht van gezondheidsgegevens in deze situatie vlot te laten verlopen. Duitsland is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.*

*Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Duitsland verantwoordelijk werd en zijn akkoord gaf voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Duitsland aan België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn meerderjarige broers bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. “kind, broer, zus of ouder”. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een continuïteit in de hulpverlening en de persoonlijke integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om te worden beschouwd als doorslaggevende bijkomende humanitaire grond om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde afwisselend bij zijn twee broers te verblijven, geen financiële middelen te hebben en door hen materieel te worden gesteund. Betrokkene verklaart dat hij onafhankelijk was in het land van herkomst en geen financiële steun ontving, hij verklaart dat ze hem niet echt hielpen, dat ze wel vaker contact hadden en een goede relatie hadden, dat enkel zijn ouders hem hielpen. In zijn interview van 27/09/2022 verklaart betrokkene over de familieleden in België dat ze in de voorbije acht jaar maar één keer contact hadden uit angst voor repressie en omwille van de veiligheid, dat ze in het thuisland een goede relatie hadden. De familiebanden op zich worden door afwezigheid van identificatie documenten en door het gebruik van aliasen in diverse landen ook niet consequent aangetoond, in het dossier van 8189560 van E.J. (...), (bij ons oorspronkelijk geregistreerd onder de alias A.-O. J. (...), Irak, waarmee hij eerder in Duitsland om internationale bescherming verzocht) staat enkel één nog in Iran verblijvende broer vermeld die in 1963 is geboren en niet in 1984 met de naam A-O. A.A. (...). In het dossier van 8189617 van A-O. S. (...) staat één nog in Iran verblijvende broer vermeld, met de naam A-O.A. (...) geboren in 1984. Het ontbreekt ons niet aan goede wil om een familieband aan te nemen maar de inspanningen die door de betrokkenen zijn geleverd om deze banden aan te tonen op een verifieerbare manier zijn bijzonder minien. De op vandaag betrokken persoon die verklaart dat hij geen identiteitsdocumenten heeft na zijn gevangenschap of na dat de smokkelaar hem alles afnam, die zelf gebruik maakte van een alias met Syrische nationaliteit bij illegale binnenkomst in Duitsland, kan niet verantwoordelijk worden gehouden voor eerdere verklaringen van zijn broers in een periode dat ze zich zelf ook van een alias bedienden, er kan wel verwacht worden dat aan het formele criteria dat (één van) de broers schriftelijk de wens uit drukt dat hun broer bij de familie wordt opgevangen en dat dit gepaard gaat met voldoende bewijzen om het criteria familiebanden af te toetsen en minstens wordt toegevoegd aan het administratieve dossier in de verantwoordelijke lidstaat en eventueel in de lidstaat van effectief verblijf om op die manier de toetsing mogelijk te maken en ook een komaf te maken met toelichting over de door verschillende leden van de familie gebruikte aliasen, ook in dit geval waarbij deze leden later werden erkend als vluchteling. De op vandaag betrokken persoon is ook voldoende bekend met de medewerkingsplicht daar dit onderdeel uitmaakt van de standaardcommunicatie tijdens de reeds afgehandelde procedure, dat hij hieraan weinig belang hecht moge blijken uit zijn zeer summiere reisverhaal waarbij de politie wel weet dat hij via de Tsjechische republiek binnen kwam en hiervoor aanwijsbare redenen heeft, maar hijzelf over geen enkele doortocht door landen gelegen tussen Turkije en Duitsland enige toelichting geeft of kan geven.*

In verband met de verklaring van betrokkene dat hij zich zonder zijn familie reeds van het leven zou hebben benomen, zoals opgenomen in het rapport van psycholoog C. (...) van 24/02/2023 wensen we te verwijzen naar toonaangevende rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak PPU C.K. v. Slovenië op datum van 16.02.2017 (C-578-16) waarin wordt verwezen naar verscheidene arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) waarin herhaaldelijk geoordeeld werd dat de omstandigheid dat een persoon van wie de verwijdering is gelast, dreigt met zelfdoding, de verdragsluitende staat niet dwingt om van de uitvoering van de voorgenomen maatregel af te zien, indien hij concrete maatregelen treft om te voorkomen dat het dreigement wordt uitgevoerd (zie arresten van het EHRM van 7 oktober 2004, Dragan e.a. tegen Duitsland, CE:ECHR:2004:1007DEC003374303, § 1; 4 juli 2006, Karim tegen Zweden, CE:ECHR:2006:0704DEC002417105, § 2, en 30 april 2013, Kochieva e.a. tegen Zweden, CE:ECHR:2013:0430DEC007520312, § 34). We benadrukken in dit verband dat de door betrokkene verklaarde suïcidale elementen uit februari ernstig in beschouwing zijn genomen door onze diensten. Verder verwijzen in dit verband ook naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt waardoor de Duitse autoriteiten bij een overdracht ook op de hoogte kunnen worden gebracht van de door betrokkene geuite verklaringen. Verder wensen we ook te benadrukken dat in het dossier van betrokkene geen andere of meer recente elementen aanwezig zijn die kunnen duiden op sterk aanwezige suïcidale neigingen bij betrokkene, zoals bijvoorbeeld psychologische of medische attesten, er is voor zover onze informatie strekt sedert ruim zes maand hulpverlening en omkadering opgezet die ook medisch is ondersteund met anti-depressiva medicatie. Er is reeds herhaaldelijk geoordeeld dat de omstandigheid dat een persoon van wie de verwijdering is gelast, dreigt met zelfdoding, de verdragsluitende staat niet dwingt om van de uitvoering van de voorgenomen maatregel af te zien, indien hij concrete maatregelen treft om te voorkomen dat het dreigement wordt uitgevoerd, deze redenering gaat ook op wanneer deze dreiging er komt nadat blijkt dat de toepassing van de Dublin verordening leidt tot een resultaat die de betrokkene niet toelaat zijn reis naar zijn initiële eindbestemming, in casu familieleden in een andere lidstaat, verder te zetten. Betrokkene had op het ogenblik van de vastlegging deze verklaringen over wat hij 'zou hebben gedaan indien', al duidelijk blij gegeven om tegen de wil van de verschillende autoriteiten in zijn doel bij de familie zijn, boven zijn belang bij internationale bescherming in een lidstaat of in afgeleide vorm bij een gezinshereniging onder Dublin gebaseerd op familiebanden en bijkomende humanitaire omstandigheden, te stellen.

Het eventuele feit dat de familie niet gekozen heeft om hun zieke of in ernstige problemen verkerende broer via legale weg te ondersteunen in zijn zoektocht naar internationale bescherming, bijvoorbeeld door een humanitair visa voor een buurland van Iran of een Europese lidstaat waar er familieleden duurzaam verblijf houden en zich voor hem garant kunnen stellen, maar om door een risicovolle onderneming met smokkelaars een komst naar Europa te organiseren, ontslaat de verdragsluitende staten niet van de toepassing van de Dublin-verordening en de uitvoering van de voorgenomen maatregel, integendeel de lidstaten blijven verantwoordelijk voor een humane toepassing en uitvoering van de reglementering ook wanneer het een persoon betreft met bepaalde scherp gestelde kwetsbaarheden en kunnen op grond van deze keuzes niet overgaan tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule, deze keuze zou enkele kunnen gelegitimeerd worden door kwetsbaarheden bij het individu zelf die een overdracht onmogelijk maken of bijzonder inhumain zouden zijn waardoor een blootstelling dreigt aan schending van fundamentele rechten. In de huidige Europese context is het niet onmogelijk om een redelijke en ondersteunende familiale band te onderhouden en een lid van de familie met woord, daad en eventueel financieel bij te staan in een integratieproces in een samenleving in een nabij buurland, sommige leden van de familie hebben zelf reeds het systeem in Duitsland en de samenleving gekend en er bestaan voldoende communicatiemiddelen, evenmin is het onmogelijk voor de familieleden om hun familielid in de Duitse samenleving te oriënteren naar hulpverlening en voor de huidige hulpverleners om de huidige omkadering professioneel over te dragen.

De bevoegde instanties van Duitsland stemden op 14/03/2022 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het

verzoek af". Dit betekent dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Duitsland zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Een bron over internationale bescherming in Duitsland is het rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Paula Hoffmeyer-Zlotnik, "Asylum Information Database – Country Report : Duitsland – 2022 update", laatste update april 2023, [https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/04/AIDA-DE\\_2022update.pdf](https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/04/AIDA-DE_2022update.pdf) een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 64, "There have been no reports of "Dublin returnees" facing difficulties in re-accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany").

We wensen te op te merken dat in Duitsland net als in België het algemene principe geldt dat materiële opvang kan worden stopgezet wanneer het verblijfsrecht eindigt, wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, wanneer de uitvoeringstermijn van dit bevel is verstreken en geen schorsend beroep meer mogelijk is. Het AIDA-rapport meldt dat levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen voor verzoekers kunnen verschillen en het voorwerp zijn van kritiek ("The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities", pagina 111 e.v.). We zijn van oordeel dat dit op zich niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Hetzelfde dient te worden gesteld betreffende het feit dat het verstrekken van kosteloze juridische bijstand in geval van een beroep tegen een afwijzing afhankelijk is van een onderzoek naar de kans op slagen van het beroep ("The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success"), gezien dit is voorzien door artikel 20(3) van Richtlijn 2013/32/EU.

Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat lacunes blijven bestaan in het verstrekken van opvang zijn we van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en in die mate dat kan worden gesteld dat sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaart tijdens het gehoor dat psychisch ziek is, bij zijn familie moet verblijven omdat hij ziek is en onder medicatie staat. Hij benoemt hij geen lopende, wenselijke of noodzakelijke behandelingen die ontoereikend zijn. We erkennen dat de continuering van psychologische en medische opvolging cruciaal is voor het behoud van zijn sociale functies zoals het hebben van contacten met de medemens. We zijn na een grondige beschouwing van alle elementen van mening dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hij voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkenen sprake is van een dermate ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. We sluiten niet uit dat de overdracht gepaard gaat met een tijdelijke achteruitgang en door betrokkene als zwaar wordt ervaren, het is bij niemand de bedoeling dat een blijvende bijzondere afhankelijkheid van familie die niet eerder bestond, wordt bestendigd en de uitvoering van de transfer gepaard met een correcte overdracht kan bijdragen tot een hogere onafhankelijkheid.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Duitsland geen

gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. In dit geval is het aangewezen dat deze overdracht effectief goed wordt voorbereid en dat alle betrokkene hun schouders zetten onder een uitwisseling die een continuering mogelijk maakt. De huidige informatie in het administratieve dossier bevat wel een situationele schets van maanden terug en de noodzakelijke contactgegevens voor een uitwisseling onder professionelen en kan dus in die zin volstaan om de transfer voor te bereiden, de actuele informatie over de actuele toestand van de betrokkene en de evoluties in de psychologische en medische toestand van betrokkene sedert zes maand medicatie, medische en psychologische begeleiding zijn niet toegevoegd.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht, dat de zorgen die de betrokkenen in België ontvangen niet in gelijke mate in Duitsland kunnen worden verstrekt en dat de betrokkenen in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zullen krijgen. We zijn van oordeel dat de situatie van betrokkene overdraagbaar is naar de verantwoordelijke lidstaat. Gegeven de duur dat de behandeling en omkadering reeds loopt en de evidentie waarmee in deze situatie ene overdracht van gezondheidsgegevens zich aandient, lijkt het niet aangewezen noch noodzakelijk om individuele garanties aan Duitsland te vragen. Het is aangewezen te focussen op de overdracht van de gezondheidsgegevens en de continuering van de omkadering in de verantwoordelijke lidstaat, hierbij kan, gezien de voorgeschiedenis van betrokkene onmogelijk gegarandeerd worden dat dit niet gepaard gaat met een tijdelijke terugval, zijn voorgeschiedenis kan niet worden ongedaan gemaakt, de weg naar onafhankelijkheid en bescherming moet en kan wel worden gecontinueerd.

De Duitse autoriteiten worden minstens zeven werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkenen of in dit geval minstens 10 dagen vooraf gezien de eventuele speciale noden en overdracht van gezondheidsgegevens. De overdracht zal gebeuren via de luchthaven Munchen, Frankfurt/Main of over Aachen-Sud, Raeren. Na de melding van de overdracht zal de betrokkene nog worden meegedeeld waar hij zich dient aan te melden.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkenen aan Duitsland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande, alle door de advocaat en het omringende team neergelede informatie wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar Duitsland."

## 2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

### 2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de terugdrijvingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

## 2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdend het redelijkheids-, het proportionaliteits- en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3.2, 17.1 en 18.1 van de Dublin III-Verordening, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De verzoekende partij meent ook dat er sprake is van machtsafwending en machtsoverschrijding.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

### *“A. IN RECHTE*

*Artikel 3 EVRM luidt als volgt:*

*“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. ”*

*Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt ook als volgt:*

*“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ”*

*Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, verbiedt deze bepaling in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.SS/ België en Griekenland). Het EHRM heeft in verschillende arresten geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandeling die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden, houdt artikel 3 EVRM in de verplichting de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM, 4 december 2008, Y/Rusland, EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, EHRM 30 oktober 1991, Vilvarah en cons./Verenigd Koninkrijk).*

*Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft deze verplichting bevestigd die op de lidstaat rust om, in die omstandigheden, de betrokkene niet naar het land te verwijderen waar hij een risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM of met artikel 4 van het Handvest (zie HvJ, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10).*

*Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze”. Om afdoende te 1zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.*

*Artikel 17.1 van de Verordening nr. 604/2013 van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) bepaalt dat:*

*“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht”.*

*Artikel 3, §2, al. 2 van die Verordening bepaalt dat:*

*“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”.*

*In een arrest Tarakhel t. Zwitserland van 4 november 2014 (nr 29217/12) heeft het EHRM oordeelde dat, indien de asielzoeker in een kwetsbare situatie is, de lidstaat individuele waarborgen van de verantwoordelijke lidstaat moet krijgen:*

*« 103. Il ressort également de l'arrêt M.S.S. que la présomption selon laquelle un État participant au système « Dublin » respecte les droits fondamentaux prévus par la Convention n'est pas irréfragable. Pour sa part, la Cour de justice de l'Union européenne a jugé que la présomption selon laquelle un État « Dublin » respecte ses obligations découlant de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne était renversée en cas de « défaillances systémiques de la procédure d'asile et des conditions d'accueil des demandeurs d'asile dans l'État membre responsable, impliquant un traitement inhumain ou dégradant, au sens de l'article 4 de la Charte, des demandeurs d'asile transférés vers le territoire de cet État membre » (paragraphe 33 ci-dessus).*

*104. Dans le cas d'un renvoi « Dublin », la présomption selon laquelle un État contractant « de destination » respecte l'article 3 de la Convention peut donc être valablement réfutée en présence de « motifs sérieux et avérés de croire » que la personne objet de la mesure de renvoi courra un « risque réel » de subir des traitements contraires à cette disposition dans l'État de destination. L'origine du risque encouru ne modifie en rien le niveau de protection garanti par la Convention et les obligations que celle-ci impose à l'État auteur de la mesure de renvoi. Elle ne dispense pas cet État d'examiner de manière approfondie et individualisée la situation de la personne objet de la mesure et de surseoir au renvoi au cas où le risque de traitements inhumains ou dégradants serait avéré.*

*[...]*

*118. La Cour rappelle que, pour tomber sous le coup de l'interdiction contenue à l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (paragraphe 94 ci-dessus). Elle rappelle également que, en tant que catégorie de la population « particulièrement défavorisée et vulnérable », les demandeurs d'asile ont besoin d'une « protection spéciale » au regard de cette disposition (M.S.S., précité, § 251).*

*119. Cette exigence de « protection spéciale » pour les demandeurs d'asile est d'autant plus importante lorsque les personnes concernées sont des enfants, eu égard à leurs besoins particuliers et à leur extrême vulnérabilité. Cela vaut même lorsque, comme en l'espèce, les enfants demandeurs d'asile sont accompagnés de leurs parents (Popov, précité, § 91). Les conditions d'accueil des enfants demandeurs d'asile doivent par conséquent être adaptées à leur âge, de sorte qu'elles ne puissent « engendrer pour eux une situation de stress et d'angoisse et avoir des conséquences particulièrement traumatisantes sur leur psychisme » (voir, mutatis mutandis, Popov, précité, § 102), faute de quoi elles atteindraient le seuil de gravité requis pour tomber sous le coup de l'interdiction prévue à l'article 3 de la Convention.*

*120. En l'espèce, comme la Cour l'a constaté plus haut (paragraphe 115 ci-dessus), compte tenu de la situation actuelle du système d'accueil en Italie, et bien que cette situation ne soit pas comparable à celle de la Grèce, que la Cour a examinée dans le cadre de l'affaire M.S.S., l'hypothèse qu'un nombre significatif de demandeurs d'asile renvoyés vers ce pays soient privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence, n'est pas dénuée de fondement. Il appartient dès lors aux autorités suisses de s'assurer, auprès de leurs homologues italiennes, qu'à leur arrivée en Italie les requérants seront accueillis dans des structures et dans des conditions adaptées à l'âge des enfants, et que l'unité de la cellule familiale sera préservée.*

*121. La Cour note que, selon le gouvernement italien, les familles avec enfants sont considérées comme une catégorie particulièrement vulnérable et sont normalement prises en charge au sein du réseau SPRAR. Ce système leur garantirait l'hébergement, la nourriture, l'assistance sanitaire, des cours d'italien, l'orientation vers les services sociaux, des conseils juridiques, des cours de formation professionnelle, des stages d'apprentissage et une aide dans la recherche d'un logement autonome (paragraphe 86 ci-dessus). Cela étant, dans ses observations écrites et orales, le gouvernement italien n'a pas fourni plus de précisions sur les conditions spécifiques de prise en charge des requérants. Il est*

vrai qu'à l'audience du 12 février 2014 le gouvernement suisse a indiqué que l'ODM avait été informé par les autorités italiennes qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants seraient hébergés à Bologne, dans l'une des structures financées par le FER (paragraphe 75 ci-dessus). Toutefois, en l'absence d'informations détaillées et fiables quant à la structure précise de destination, aux conditions matérielles d'hébergement et à la préservation de l'unité familiale, la Cour considère que les autorités suisses ne disposent pas d'éléments suffisants pour être assurées qu'en cas de renvoi vers l'Italie, les requérants seraient pris en charge d'une manière adaptée à l'âge des enfants.

122. Il s'ensuit que, si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention » (Eigen onderlingen).

Uw Raad heeft al beoordeeld dat de bewering dat de verantwoordelijke lidstaat geïnformeerd zal zijn door de "health certificate" voorzien aan het artikel 32 van Dublin-Verordening geen individuele waarborgen zijn:

« A cet égard, conformément aux enseignements de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'arrêt *Tarakhel c. Suisse* du 4 novembre 2014, dès lors que l'on se trouve en présence d'un demandeur particulièrement vulnérable dont le transfert est projeté vers un pays –en l'occurrence, l'Espagne – dont le système d'accueil des demandeurs d'asile ne présente pas, en tant que tel, de défaillances systémiques, mais dont certaines failles dans la prise en charge des demandeurs d'asile et dans l'accès à la procédure d'asile ont néanmoins été constatées (Voir arrêt n°133 559 du 20 novembre 2014 et 141 810 du 25 mars 2015), il appartenait à la partie défenderesse de faire preuve de prudence et de s'entourer de garanties individuelles quant à la prise en charge de l'intéressé avant de prendre sa décision.

[...]

Au surplus, bien que la décision querellée fasse valoir qu'«(...) en vertu de l'article 32 dudit Règlement [Ndlr: soit le Règlement Dublin III], les autorités belges transmettront aux autorités espagnoles, les informations concernant l'état de santé du requérant via un certificat de santé commun avec les documents nécessaires, afin de prévoir les soins appropriés à lui fournir, et que celles-ci seront dès lors informé [sic] de la vulnérabilité de l'intéressé» (le Conseil souligne) , le Conseil se doit de constater qu'en l'état actuel du dossier qui lui est soumis, il ne décèle aucune trace d'une telle communication avec les autorités espagnoles.

Par conséquent, au vu des éléments qui précèdent, le Conseil observe ce qui suit:

- d'une part, la communication des autorités belges afin d'informer les autorités espagnoles de la vulnérabilité particulière du requérant demeure à ce jour à l'état de promesse dont le Conseil ne dispose d'aucun moyen de s'assurer qu'elle sera effectivement tenue;

- et d' autre part, en tout état de cause, le dossier qui lui est soumis ne laisse toujours pas apparaître la moindre garantie concrète et individuelle que le requérant aura la possibilité d'introduire normalement une demande de protection internationale auprès des autorités espagnoles et que celles-ci lui offriront une prise en charge adaptée à son profil particulier de personne vulnérable.

Il résulte de ce qui précède que, après un examen *prima facie* du dossier, la partie défenderesse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH » (C.C.E. 144 454 van 29 april 2015).

#### B. IN CASU

Zoals hierboven vermeld, werd verzoeker gemarteld in Iran tijdens zijn detentie van enkele jaren. Hij werd - onder meer - vastgebonden, aan zijn armen en soms zelfs aan zijn voeten aan het plafond opgehangen en door een glazen raam gegooid. Verzoeker werd ook getuige van martelingen en moorden op leden van zijn gemeenschap.

Aan deze gebeurtenissen heeft verzoeker aanzienlijke fysieke en psychische littekens overgehouden.

Met betrekking tot de fysieke nawerkingen stelde Dr. M. (...) in haar medisch rapport van 28.12.2022 vast: « une diminution de la mobilité de la main droite et de la douleur à l'extension des doigts », « des céphalées récurrentes » en « de la douleur de l'épaule droite et diminution du mouvement suite au fait d'avoir été suspendu par les poignées ou les bras derrière le dos » (stuk 4).

Dr. M. (...) voegde in haar verslag ook toe « Il devrait faire des examens approfondis du poignet droit, possible lésion tendineuse vu la coupure profonde et la diminution de mobilité de la main. Des examens de l'épaule droite devraient également être pratiqués vu les douleurs et la perte de mobilité ».

Met betrekking tot de psychische nawerkingen heeft Dr. M. (...) in haar medisch rapport van 28.12.2022 geïdentificeerd: « des troubles de la mémoire, du sommeil, des difficultés à s'endormir (...) des réveils fréquents (toutes les heures), ne dort pas plus de 5h par nuit. Crise de colère avec tout le monde, pas de patience, beaucoup d'anxiété ».

In zijn attest dd. 24.02.2023, stelde de heer C. (...), klinisch psycholoog bij de Ulysse Geestelijke Gezondheidsdienst, vast: « au vu de l'intensité des symptômes (...) observés dès la première rencontre en permanence, j'ai acté le début d'une prise en charge psychologique le jour même ». De heer C. (...)

voegde ook: « des reviviscentes, des troubles de la mémoire et de la concentration, de la désorientation dans l'espace, des troubles psychosomatiques (...), du mutisme sélectif, de la phobie sociale, des crises de pleurs et de colère, des troubles du sommeil (...), des troubles alimentaires, des ruminations obsessionnelles, des expériences de dépersonnalisation et déréalisation, des pensées suicidaires,... » (stuk 5).

Toegevoegd dient worden dat Dr M. (...) in haar medisch rapport van 28.12.2022 opmerkt dat verzoeker « présente des séquelles cutanées et psychologiques (syndrome de stress post-traumatique ) hautement compatibles (...) avec les faits décrits » (stuk 4).

In dezelfde geest verklaarde de heer C. (...) in zijn attest dd. 24.02.2023 dat: « tous ses symptômes ainsi que leur intensité indiquent que le patient se trouve aux prises avec un syndrome de stress post-traumatique en phase aigüe, dont j'atteste la compatibilité avec les traitements inhumains subis en prison » (stuk 5).

Meer bepaald met betrekking tot de in België ingestelde behandeling verklaart de heer C. (...) in zijn attest het volgende: « l'alliance thérapeutique est bien instaurée ainsi que la confiance en son interprète. Le patient se saisit de notre institution d'une manière qui lui est fort bénéfique pour sortir du mutisme et parvenir à mettre des mots sur les expériences qui l'ont débordé. Cette mise en récit est loin d'être évidente pour le patient et doit se faire selon son rythme. Le lien thérapeutique déjà instauré n'est pas transposable d'un soignant à l'autre ou d'un interprète à l'autre ». Monsieur C. (...) termine en indiquant « en conclusion, c'est pour toutes ces raisons que la prise en charge psychologique reste nécessaire pour Mr et devrait se poursuivre sans interruption et aux mêmes conditions ».

Zoals blijkt uit de aan verwerende partij ter kennis gebrachte stukken dat:

- verzoeker psychisch uiterst kwetsbaar is (acute posttraumatische stressstoornis met risico op zelfmoord) ;
- verzoeker sinds 24.11.2022, dwz sinds 6 maanden, psychotherapeutisch wordt behandeld met twee sessies per maand in aanwezigheid van een tolk ;
- verzoeker onder medicatie is (antidepressiva, antischizofrenie en antipsychotica) ;
- er een vertrouwensband is ontstaan tussen de verzoeker en zijn verzorgers en "De reeds ontstane therapeutische band kan niet worden overgedragen van de ene verzorger op de andere of van de ene tolk op de andere".
- "Psychologische zorg blijft noodzakelijk en moet zonder onderbreking en onder dezelfde voorwaarden worden voortgezet".

Er dient op gewezen worden dat deze psycho-medische bevindingen werden bevestigd in een zeer recente attest van 25.05.2023, mede ondertekend door verzoekers psy/choloog, de heer C. (...), en de medisch directeur bij Ulyse Geestelijke Gezondheidsdienst, Dr. B. (...) (stuk 11).

In dit verband blijkt uit het bestreden beslissing dat verzoeker duidelijk melding heeft gemaakt van zijn medische toestand (bestreden beslissing, p. 3): [...]

De raadvrouw van verzoeker had ook twee brieven aan verwerende partij gestuurd waarin zij verzoekers afwezigheid bij de afspraken van 09.03.2023 en 04.04.2023 bij de DVZ verontschuldigde ondersteunend medisch certificaat (stuk 6 en stuk 7), alsmede twee andere brieven dd. 24.04.2023 en 05.05.2023 waarin zij een gedetailleerde beschrijving gaf, met bewijzen gestaafde, van verzoekers psycho-medische situatie (stuk 8 en stuk 9).

Verwerende partij beperkt zich echter tot stereotiepe en niet-geïndividualiseerde overwegingen.

Indien de verzoeker echter naar Duitsland zou worden teruggestuurd, zou de psycho-medische behandeling die hij sinds 6 maanden in België krijgt en die onmisbaar is (risico op zelfmoord), voor onbepaalde tijd worden onderbroken, in strijd met de voorgeschreven medische aanbevelingen.

Vooraf omdat uit het laatste AIDA-rapport blijkt duidelijk dat verschillende factoren (onbeschikbaarheid van plaatsen in instellingen, gebrek aan financiering voor therapeuten, wachttijden van meer dan 6 maanden, onredelijke afstanden tussen consultatiebureaus en opvangcentra, enz.) de mogelijkheid van een praktische psychotherapeutische behandeling in Duitsland ondermijnen:

« Specialised treatment for traumatised asylum seekers and victims of torture can be provided by some specialised doctors and therapists and in several specialised institutions (Treatment Centres for Victims of Torture – Behandlungszentren für Folteropfer). Since the number of places in the treatment centres is limited, access to therapies is not always guaranteed. In 2020, access to over 9,720 of applicants was refused, and others had to wait an average of 6,73 months to start treatment. The treatment centres have to cover most of the costs for therapies (96,7%) through donations or other funds since therapies are often not covered by the health and social authorities for asylum seekers. Large distances between asylum seekers' places of residence and treatment centres may also render an effective therapy impossible in practice. The Psychosocial Support Centres for Refugees and Victims of Torture (BAFF) criticises that Germany is not meeting its obligations under international law. The BAFF calls for financial stability for psychological support programmes, funding for translation within these programmes and access to regular health insurance cards everywhere in Germany. »

(AIDA, Country Report: Germany, Update 2022, April 2023, p. 144, [https:// asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/04/AIDA-DE\\_2022update.pdf](https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/04/AIDA-DE_2022update.pdf))

Ter conclusie, kan de motivering van de bestreden beslissing bijgevolg niet aanwijzen dat verwerende partij een zorgvuldige analyse van de individueel situatie van de verzoeker heeft uitgevoerd waaruit geconcludeerd kan worden dat hij geen risico loopt tot onmenselijke of vernederende behandeling loopt indien hij aan Duitsland overgedragen wordt.

Gezien al deze elementen werden de tekortkomingen van de Duitse gezondheidsstelsel door de verwerende partij niet voldoende grondig geanalyseerd. De verwerende partij houdt immers geen rekening met of leest slechts gedeeltelijk de objectieve informatie waarin de Duitse gezondheidsstelsel voor asielzoekers aan de kaak worden gesteld. Zij toont niet dat Duitsland de verzoeker daadwerkelijk zal behandelen door hem - zodra het aankomt - toegang tot gezondheidszorg die onmisbaar is te geven.

Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikel 3 EVRM en heeft ze haar beslissing niet voldoende gemotiveerd overeenkomstig artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 1980.

Het was derhalve de taak van de verwerende partij om de discretionaire bepaling van artikel 17.1. van de Dublin III Verordening toe te passen.

Ten slotte blijkt niet uit bestreden beslissing dat verwerende partij individuele garanties en/of concrete maatregelen heeft gekregen om ervoor te zorgen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Duitsland op korte termijn de zorg die hij nodig heeft kan krijgen en om elk risico van zelfmoord te voorkomen.

« In verband met de verklaring van betrokkene dat hij zich zonden zijn familie reeds van het leven zou hebben benomen, zoals opgenomen in het rapport van psycholoog C. (...) van 24/02/2023 (...) We benadrukken in dit verband dat de door betrokkene verklaarde suicidale elementen uit februari ernstig in beschouwing zijn genomen door onze diensten. Verder verwijzen in dit verband look naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt waardoor de Duitse autoriteiten bij een overdracht ook op de hoogte kunnen worden gebracht van de door betrokkene geuite verklaringen. (...) En is reeds herhaaldelijk geoordeeld dat de omstandigheid dat een persoon van wie de verwijdering is gelast, dreigt met zelfdoding, de verdragsluitende staat niet dwingt om van de uitvoering van de voorgenomen maatregel af te zien, indien hij concrete maatregelen treft om te voorkomen dat het dreigement wordt uitgevoerd, deze redenering gaat look op wanneer deze dreiging er komt nadat blijkt dat de toepassing van de Dublin verordening leidt tot een resultaat die de betrokkene niet toelaat zijn reis naar zijn initiële eindbestemming, in casu familieleden in een andere lidstaat, verder te zetten. Betrokkene had op het ogenblik van de vastlegging deze verklaringen over wat hij 'zou hebben gedaan indien', al duidelijk blij gegeven om tegen de wil van de verschillende autoriteiten in zijn doel bij de familie zijn, boven zijn belang bij internationale bescherming in een lidstaat of in afgeleide vorm bij een gezinshereniging onder Dublin gebaseerd op familiebanden en bijkomende humanitaire omstandigheden, te stellen.

(bestreden beslissing, p. 7)

Nochtans, heeft Uw Raad al beoordeeld dat de bewering dat de verantwoordelijke lidstaat geïnformeerd zal zijn door de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring (« common health certificate ») voorzien aan het artikel 32 van Dublin-Verordening geen individuele waarborgen zijn (bvb RvV., arrest n°144.454 van 29 april 2015).

Kortom, terugzending van verzoeker naar Duitsland zou ontegenzeggelijk het risico inhouden dat hij wordt onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling, in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

De bestreden beslissing dient worden opgeschort."

2.2.2. De verzoekende partij betoogt aldus dat zij in Iran gemarteld werd tijdens haar jarenlange detentie, dat zij aan deze gebeurtenissen fysieke en psychische littekens heeft overgehouden. Zij wijst op de inhoud van verschillende attesten van haar arts en een klinisch psycholoog, en meent dat uit deze, aan de verwerende partij ter kennis gebrachte stukken, blijkt dat zij psychisch uiterst kwetsbaar is – acute posttraumatische stressstoornis met risico op zelfmoord – en dat zij sinds 24 november 2022, aldus sinds zes maanden, psychotherapeutisch wordt behandeld met twee sessies per maand in aanwezigheid van een tolk, dat zij onder medicatie is, dat er een vertrouwensband is ontstaan tussen haar en haar verzorgers waarbij werd geattesteerd dat de reeds ontstane therapeutische band niet kan worden overgedragen van

de ene verzorger op de andere of van de ene tolk op de andere alsook dat de psychologische zorg noodzakelijk blijkt en zonder onderbreking en onder dezelfde voorwaarden moet kunnen worden voortgezet. De verzoekende partij wijst erop dat deze psycho-medische bevindingen in een recent attest van 25 mei 2023 worden bevestigd door haar psycholoog en de medisch directeur van de Geestelijke Gezondheidsdienst. De verzoekende partij geeft aan dat haar raadvrouw twee brieven stuurde waarin zij een gedetailleerde beschrijving gaf, met bewijzen gestaafd, van haar psycho-medische situatie. Zij betoogt dat indien zij naar Duitsland zou worden teruggestuurd, de psycho-medische behandeling die zij sinds zes maanden krijgt in België en die onmisbaar is, gelet op het risico op zelfmoord, voor onbepaalde tijd zou onderbroken worden, in strijd met de voorgeschreven medische aanbevelingen, vooral omdat uit het laatste AIDA-rapport duidelijk blijkt dat verschillende factoren – zoals de onbeschikbaarheid van plaatsen in instellingen, gebrek aan financiering voor therapeuten, wachttijden van meer dan zes maanden, onredelijke afstand tussen consultatiebureaus en opvangcentra – de mogelijkheid van een praktische psychotherapeutische behandeling in Duitsland ondermijnen. Concluderend stelt de verzoekende partij dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet kan blijken dat de verwerende partij een zorgvuldige analyse heeft gemaakt van haar individuele situatie waaruit kan geconcludeerd worden dat zij geen risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien zij aan Duitsland wordt overgedragen, dat de tekortkomingen van het Duitse gezondheidsstelsel door de verwerende partij niet voldoende grondig werden geanalyseerd, dat de verwerende partij immers geen rekening houdt met de objectieve informatie waarin het Duitse gezondheidsstelsel voor asielzoekers aan de kaak wordt gesteld, of de verwerende partij deze informatie slechts gedeeltelijk leest. Zij meent dan ook dat de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek heeft verricht naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en haar beslissing niet voldoende heeft gemotiveerd.

2.2.3. De verwerende partij repliceert op de aangehaalde schending van artikel 3 van het EVRM met het citeren van de motieven hieromtrent in de bestreden beslissing en stelt dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn. Zij merkt ook op dat de centrum-arts vaststelde dat de verzoekende partij niet leed aan een ziekte die een inbreuk zou kunnen inhouden op een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, §96).

Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het EHRM dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183) blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op

blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderszins.

Voormelde beginselen zijn eveneens van toepassing in het kader van de Dublin III-Verordening, zoals blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 16 februari 2017, nr. C-578/19PPU, C.K. e.a., § 73 e.v.). Zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, kan een verzoeker om internationale bescherming slechts worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht op zich een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan.

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

2.2.5. Wat betreft de algemene situatie in Duitsland, en meer bepaald de toegang tot de mentale gezondheidszorg voor asielzoekers, stelt de Raad vast dat zowel de verzoekende partij als de gemachtigde in de bestreden beslissing onder meer verwijzen naar het AIDA-rapport, update 2022, dat zich in het administratief dossier bevindt.

De verzoekende partij meent dat uit dit AIDA-rapport duidelijk blijkt dat verschillende factoren – zoals de onbeschikbaarheid van plaatsen in instellingen, gebrek aan financiering voor therapeuten, wachttijden van meer dan zes maanden, onredelijke afstand tussen consultatiebureaus en opvangcentra – de mogelijkheid van een praktische psychotherapeutische behandeling in Duitsland ondermijnen, dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet kan blijken dat de verwerende partij een zorgvuldige analyse heeft gemaakt van haar individuele situatie waaruit kan geconcludeerd worden dat zij geen risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien zij aan Duitsland wordt overgedragen, dat de tekortkomingen van het Duitse gezondheidsstelsel door de verwerende partij niet voldoende grondig werden geanalyseerd, dat de verwerende partij immers geen rekening houdt met de objectieve informatie waarin het Duitse gezondheidsstelsel voor asielzoekers aan de kaak wordt gesteld, of de verwerende partij deze informatie slechts gedeeltelijk leest.

2.2.6. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de verzoekende partij beschouwt als *“als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU, dat we niet ontkennen dat betrokkene psychologische problemen heeft en eventueel foltering, wrede en mensonterende behandelingen heeft ondergaan in Iran, dat hij daar eventueel meermaals of voor een langere periode in detentie was, dat hij tot een Arabische minderheid behoort, dat betrokkene eventueel depressief is en dat betrokkene sedert ruim zes maand onder medicinale behandeling is en medisch en psychologisch wordt opgevolgd. Het is dienstig er op te wijzen dat we als lidstaat in de toepassing van de Dublin verordening en de bovenvermelde richtlijn gehouden zijn rekening te houden met deze specifieke situatie en dat we de aanwezigheid van specifieke kwetsbaarheden bij betrokkene niet in vraag stellen en ook de nood aan toegang tot rehabilitatiediensten, in de vorm van langdurige psychologische en medische opvolging en een gekwalificeerde begeleiding erkennen als van vitaal belang voor de betrokkene en het behoud en herstel van al zijn vitale psycho-sociale functies”*. Zij stelt eveneens *“uit het dossier blijkt dat er sprake is geweest van een acute situatie en dat de behandeling ondertussen ruim zes maand loopt, dat een initiële beoordeling moet worden aangevat binnen een redelijke termijn en dat de beoordelingen op regelmatige basis opnieuw worden uitgevoerd om de bijzondere behoeften in te schatten, dat deze*

boordelingen niet de vorm van een administratieve procedure hoeven aan te nemen". Vervolgens motiveert zij wat volgt: "Dat de band tussen de betrokken en het multidisciplinaire team van arts, klinisch psycholoog en mantelzorgen op 24/02/2023 sterk was, noodwendig en onoverdraagbaar wordt niet ter discussie gesteld, de opstart van antidepressiva medicatie, de oppuntstelling hiervan, de opstart van een medische en een psychologische opvolging, het proces van vaststelling en dus ook erkenning van het feit dat betrokkene slachtoffer is geweest van fysieke en psychische mishandeling zijn allen zeer ingrijpende en processen. Het is lovenswaardig dat de hulpverlening niet verzuimd heeft de betrokkene de hulpverlening te bieden waaraan hij gezien de noodwendige situatie waarin hij verkeerde nood had. Het is evenwel dienstig hier te vermelden dat dit alles is gebeurd in een fase waarbij het voor de omkaderende professionelen en de advocaat van betrokken en betrokkene zelf en zijn ondersteunende familieleden duidelijk was welke lidstaat voor (het verzoek om ) internationale bescherming van betrokkene onder de Dublin verordening verantwoordelijk is en blijft. Het eerste akkoord betreffende de verantwoordelijkheid van betrokkene dateert van 11/10/2022 en werd uitgevoerd op 03/11/2023, (...). Een combinatie van factoren in het verleden van betrokkene en de toepassing van een vigerend reglement hebben aanleiding gegeven tot een acute crisis waarbij het opstarten van hulp noodzakelijk was en een continuering van deze hulp ook noodzakelijk blijkt. De vaststelling dat continuering van die hulp over een langere periode noodzakelijk is wijzigt de uitvoerbaarheid van een transfer niet, te meer de hulpverlening nu reeds zes maand loopt in de wetenschap bij alle betrokkenen over welke lidstaat uiteindelijk de verantwoordelijke lidstaat is. Dat betrokkene op 03/11/2022 na zijn transfer onmiddellijk terugkeerde naar België in plaats van in Duitsland zijn rechten te laten gelden en eventueel een hereniging te vragen op basis van een bijzondere afhankelijkheid van zijn familie kan hem moeilijk persoonlijk worden aangerekend gezien zijn zware voorgeschiedenis en de toestand waarin hij eventueel verkeerde. De omkaderende hulpverleners en familieleden, en de advocaat laten uit hun gedrag impliciet blijken dat ze weten welke lidstaat verantwoordelijk is gesteld voor het verzoek om internationale bescherming of in ondergeschikte orde om te onderzoeken of een gezinshereniging op basis van een bijzondere afhankelijkheid die reeds bestond in het land van herkomst aan de criteria voldoet, want daar waar de migratiediensten de grootste meerwaarde bieden zijn voor een bescherming van personen met een zware psychische of medische problematiek in precair verblijf, gegeven de vele internationale en legale verplichtingen tot bescherming, en waar het algemeen aangenomen is dat een verblijf zonder wettige grond nefast is voor de behandelmogelijkheden en perspectieven van een ernstig zieke persoon en grote risico's inhoudt werd van 03/11/2022 tot 08/03/2023 op geen enkele manier contact gezocht met de Belgische migratiediensten, er mag dan ook worden vanuit gegaan dat minstens voor wat betreft de professionelen in het netwerk van de betrokkene gehandeld is vanuit het perspectief dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is en dat de begeleiding werd opgezet met bijzondere aandacht voor dit aspect vanuit deontologisch perspectief en met bijkomende aandacht voor stabilisatie en overdraagbaarheid vanuit praktisch perspectief. De in het dossier toegevoegde medische en psychologische stavingsstukken dateren van 28/12/2022 en 24/02/2023 en bevestigen dat er sprake was van een acute crisis en een niet te ontkennen nood aan dringende psychische hulpverlening voor betrokkene maar geven onvoldoende of geen informatie betreffende de voortgang van het traject en de integratie in het uitgestippelde hulpverleningstraject vanuit het perspectief dat reeds definitief werd vastgesteld welke lidstaat de verantwoordelijke lidstaat is en dat deze vaststelling reeds een eerste maal door de raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd getoetst aan alle elementen die op 28/10/2022 in het dossier aanwezig waren, inclusief dus de aanname dat betrokkene in een ernstige depressie verkeerde. Er zijn in het dossier geen verslagen aanwezig die erop wijzen dat zes maand medische opvolging en zes maand medicatie en zes maand psychologische begeleiding niet tot een begin van resultaat of stabilisatie hebben geleid waarin de begeleiding en opvolging van betrokkene overdraagbaar is geworden en mocht het zo zijn dat er weinig of geen resultaat is geboekt, dan dringt zich de vraag op of het precaire verblijf van betrokkene buiten de verantwoordelijke lidstaat en onder de radar van de migratiediensten verantwoord was. Dat betrokkene nu op 08/03/2023 een volgend verzoek heeft neergelegd lokt opnieuw de activering uit van de Dublin verordening en deze is ondertussen niet gewijzigd." (eigen onderlijnen)

Uit voorgaande motieven blijkt dat de verwerende partij de verzoekende partij beschouwt als kwetsbaar persoon, waarbij niet ontkend wordt dat zij psychologische problemen heeft, dat zij sedert ruim zes maand onder medicinale behandeling is en medisch en psychologisch wordt opgevolgd. De nood aan toegang tot rehabilitatiediensten, in de vorm van langdurige psychologische en medische opvolging en een gekwalificeerde begeleiding worden erkend als van vitaal belang voor de verzoekende partij. Voorts blijkt dat de verwerende partij erkent dat op 24 februari 2023 de band tussen de verzoekende partij en haar "multidisciplinaire team van arts, klinisch psycholoog en mantelzorgen" sterk, noodwendig en onoverdraagbaar was, dat de begeleiding echter gebeurde in een fase waarbij het voor iedereen duidelijk was dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat was, dat er sprake was van een acute crisis waarbij het

opstarten van hulp noodzakelijk was en een continuering van deze hulp ook noodzakelijk blijkt, dat er nood is aan hulp over een langere periode.

Echter meent de verwerende partij dat de vaststelling van continuering van hulp over een langere periode de uitvoerbaarheid van de overdracht niet wijzigt, daar de hulp al zes maanden loopt in de wetenschap bij de betrokkenen dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is en er vanuit gegaan mag worden dat bij de professionelen gehandeld is vanuit het perspectief dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is en dat de begeleiding werd gestart met aandacht voor dit aspect en voor de stabilisatie en overdraagbaarheid vanuit praktisch perspectief. Er wordt ook op gewezen dat in het dossier geen verslagen zijn die erop wijzen dat zes maand medische opvolging, medicatie en psychologische begeleiding niet tot een begin van resultaat of stabilisatie hebben geleid waarin de begeleiding en opvolging van de verzoekende partij overdraagbaar is geworden.

Hieruit blijkt aldus dat wordt erkend dat er nood is aan toegang tot rehabilitatiediensten, in de vorm van langdurige psychologische en medische opvolging en een gekwalificeerde begeleiding en dat de continuering van de hulp noodzakelijk blijkt. De verwerende partij meent echter dat gezien de verantwoordelijkheid van Duitsland reeds vastlag voor het opstarten van de behandeling, de artsen hiermee in het kader van de behandeling rekening konden houden en dat hoewel op 24 februari 2023 de band tussen de verzoekende partij en haar “*multidisciplinaire team van arts, klinisch psycholoog en mantelzorgen*” onoverdraagbaar was, niet blijkt dat de begeleiding van de verzoekende partij niet geleid hebben tot een resultaat waarin haar opvolging overdraagbaar is geworden aan Duitsland.

2.2.7. Daargelaten de discussie of kan besloten worden dat de begeleiding van de verzoekende partij en de opvolging van haar psychologische problemen overdraagbaar is aan Duitsland, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij ook betoogt dat bij een terugkeer naar Duitsland, de psycho-medische behandeling die zij sinds zes maanden krijgt in België en die onmisbaar is, gelet op het risico op zelfmoord, voor onbepaalde tijd zou onderbroken worden, in strijd met de voorgeschreven medische aanbevelingen, vooral omdat uit het laatste AIDA-rapport duidelijk blijkt dat verschillende factoren – zoals de onbeschikbaarheid van plaatsen in instellingen, gebrek aan financiering voor therapeuten, wachttijden van meer dan zes maanden, onredelijke afstand tussen consultatiebureaus en opvangcentra – de mogelijkheid van een praktische psychotherapeutische behandeling in Duitsland ondermijnen.

Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

*“De meer recente algemene informatie die de advocaat met zijn tussenkomst tijdens het volgend verzoek van betrokkene aan het dossier toevoegt betreffende de ten laste neming van verzoekers met ernstige medico- psychische problemen in Duitsland (uit het meest recente AIDA verslag) is niet van die aard om de beoordeling van Duitsland als staat met ernstige systemische tekortkomingen te staven, het betreft algemene informatie die strookt met de werkelijkheid in Duitsland en waarbij mag gesteld worden dat er zich geen onoverkomelijke obstakels voordoen bij de overdracht van een persoon op reguliere weg, met voorafgaande uitwisseling van gezondheidsgegevens, die reeds ruim zes maand onder behandeling staat en waarvan de noden zijn bekend, hoogstens kan zich een vertraging of een stap terug voordoen omdat de overdracht van de psychologische hulpverlening vertraging oploopt of de reïnstallatie van een vertrouwensband wat extra tijd vraagt, daar waar de medische en medicatie noden inmiddels gekend zijn. (...)Betrokkene is nu reeds zes maand in professionele begeleiding door personen die weten dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is, die deontologisch gehandeld hebben en die vermoedelijk met dit perspectief ernstig rekening hebben gehouden, het is dan ook aannemelijk dat er medische en psychologische verslagen en gezondheidsgegevens ter beschikking zijn die zich op heden niet in het administratieve dossier hier bij de migratiedienst in België bevinden omdat ze in hoofdzaak enkel relevant zijn voor de verantwoordelijke lidstaat, of in het licht van andere procedures dan de toepassing van het Dublin reglement op een kwetsbaar persoon met familieleden in België waarmee geen band van bijzondere afhankelijkheid bestond voor het vertrek uit het herkomstland of voor de eerste Dublin-beslissing. De aanwezige verslagen en contactgegevens van het netwerk kunnen volstaan om een overdracht van gezondheidsgegevens in deze situatie vlot te laten verlopen.”*

Vooreerst wijst de Raad er aldus op dat de verwerende partij de problemen tot het verkrijgen van therapie voor asielzoekers en slachtoffers van foltering in Duitsland erkent. Doch meent zij dat er zich bij de overdracht van een persoon, met voorafgaande uitwisseling van gezondheidsgegevens, die meer dan zes maanden onder behandeling staat en waarvan de noden gekend zijn, geen onoverkomelijke obstakels voordoen waarbij zij er op wijst dat zich hoogstens een vertraging of een stap terug kan voordoen omdat de overdracht van de psychologische hulpverlening vertraging oploopt of de reïnstallatie van een

vertrouwensband extra tijd vraagt. Zij meent dat de aanwezige verslagen en contactgegevens van het netwerk kunnen volstaan om een overdracht van de gezondheidsgegevens vlot te laten verlopen.

2.2.8. Met het oordeel dat er zich geen onoverkomelijke obstakels voordoen daar zich hoogstens een vertraging of een stap terug kan voordoen omdat de overdracht van de psychologische hulpverlening vertraging oploopt of de reïnstallatie van een vertrouwensband extra tijd vraagt, lijkt de verwerende partij op het eerste zicht, minstens gedeeltelijk, voorbij te gaan enerzijds aan de voorgelegde attesten waarin wordt gesteld dat een verderzetting van de psychologische tenlasteneming van de verzoekende partij zonder onderbreking noodzakelijk blijft – waarbij de Raad nog vaststelt dat de verwerende partij blijkens de motieven van de bestreden beslissing oordeelt dat niet blijkt dat de noodzakelijke begeleiding en opvolging niet overdraagbaar is naar Duitsland doch zelf ook erkent dat er nood is aan toegang tot rehabilitatiediensten, in de vorm van langdurige psychologische en medische opvolging en een gekwalificeerde begeleiding en dat de continuering van de hulp noodzakelijk blijkt alsook erkent dat *“de continuering van psychologische en medische opvolging cruciaal is voor het behoud van zijn sociale functies zoals het hebben van contacten met de medemens”* – en anderzijds aan de problemen die blijken uit het AIDA-rapport betreffende de tenlasteneming van asielverzoekers met ernstige psychische problemen in Duitsland, onder meer de niet gegarandeerde toegang tot therapie gelet op de weigeringen tot toegang en de wachttijden van gemiddeld meer dan zes maanden.

Uit de loutere stelling dat zich geen onoverkomelijke obstakels voordoen daar zich hoogstens een vertraging of een stap terug kan voordoen omdat de overdracht van de psychologische hulpverlening vertraging oploopt of de reïnstallatie van een vertrouwensband extra tijd vraagt, blijkt niet dat de verwerende partij een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op voormelde algemene informatie over de tenlasteneming van asielverzoekers met ernstig psychische problemen in Duitsland en de specifieke situatie van de verzoekende partij, op de meest rigoureuze wijze heeft onderzocht.

2.2.9. De motieven in de bestreden beslissing dat artikel 32 van de Dublin III-Verordening voorzorgsmaatregelen voorziet, dat de uitwisseling van informatie niet vrijblijvend is en er uitdrukkelijk op gericht is dat de ontvangende staat de nodige maatregelen kan treffen, dat op geen enkele wijze aannemelijk wordt gemaakt dat Duitsland geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie, dat het aangewezen is dat de overdracht goed voorbereid wordt en dat alle betrokkenen hun schouders zetten onder een uitwisseling die een continuering mogelijk maakt en dat er sprake is van een evidentie waarmee in deze situatie een overdracht van gezondheidsgegevens zich aandient, waardoor het niet aangewezen noch noodzakelijk is om individuele garanties aan Duitsland te vragen, dat het aangewezen is te focussen op de overdracht van de gezondheidsgegevens en de continuering van de omkadering in de verantwoordelijke lidstaat, dat de Duitse autoriteiten minstens 10 dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht gezien de eventueel speciale noden en overdracht van gezondheidsgegevens, doen *in casu* geen afbreuk aan voormelde vaststellingen, te meer nu uit de stukken van het administratief dossier op dit ogenblik geenszins blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot uitwisseling van informatie over de gezondheidsgegevens. Het loutere feit dat dit wettelijk voorzien is en niet vrijblijvend is doet hieraan geen afbreuk.

2.2.10. Alle voorgaande elementen in acht genomen, lijkt de verzoekende partij bijgevolg in deze fase van het geding een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM te hebben die de tenuitvoerlegging van de Dublin-overdracht in de weg staat.

2.2.11. De nota van verwerende partij laat niet toe anders te besluiten. De loutere opmerking dat de centrum-arts vaststelde dat de verzoekende partij niet leed aan een ziekte die een inbreuk zou kunnen inhouden op een schending van artikel 3 van het EVRM, doet aan bovenvermelde vaststellingen geen afbreuk, nu geenszins uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de centrum-arts de gezondheidssituatie van de verzoekende partij beoordeeld heeft in het licht van de behandelingsmogelijkheden in Duitsland.

2.2.12. Gelet op het voorgaande is het eerste middel in de besproken mate op het eerste gezicht ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.3.1. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De verzoekende partij stelt dat de uitvoering van de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat zij wordt overgedragen aan Duitsland en verstoken zal blijven van psycho-medische hulp, althans op korte tot middellange termijn terwijl, gelet op het zelfmoordrisico, de psycho-medische zorg voor haar essentieel is.

2.3.3. Gelet op de beoordeling van de ernst van het middel dat raakt aan het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM – nu blijkt dat ter zake geen rigoureuus en zorgvuldig onderzoek werd gevoerd –, ziet ieder redelijk denkend mens onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

2.3.4. De argumentatie van de verwerende partij in de verweernota doet daaraan geen afbreuk.

2.3.5. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve voldaan.

2.4. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat is voldaan aan de drie voorwaarden om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

### 3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 24 mei 2023 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26<sup>quater</sup>) wordt bevolen.

### Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. ALLISON,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

N. VERMANDER